

Arrest

**nr. 87 551 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 mei 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 mei 2006 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 21 juni 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 december 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

- 1.4. Verzoeker diende op 4 januari 2007 een tweede asielaanvraag in.
- 1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 april 2007 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.
- 1.6. Verzoeker diende op 24 april 2007 een derde asielaanvraag in.
- 1.7. Op 26 april 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de asielaanvraag ontvankelijk.
- 1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juli 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.9. Verzoeker diende op 18 november 2008 een vierde asielaanvraag in.
- 1.10. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 1 december 2008 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.
- 1.11. Verzoeker diende op 2 februari 2009 een vijfde asielaanvraag in.
- 1.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.13. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 augustus 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 augustus 2009, nr. 30 757).
- 1.14. Op 9 december 2010 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.15. Verzoeker diende op 30 december 2010 een zesde asielaanvraag in.
- 1.16. Op 27 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrestnummer 68 600 van 17 oktober 2011 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.
- 1.17. Op 4 mei 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.14. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. 102 561), dat door de Raad verworpen werd bij arrest nr. 87 552 van 13 september 2012.
- 1.18. Op 22 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:
- “(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan*
de persoon die verklaart te heten H.F.A. (...)
geboren te Kaboul, op (in) 28.08.1972
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.
REDEN VAN DE BESLISSING :
Op 17/10/11 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op:

"Schending van het art. 1 van de Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

Schending van het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden;

Manifeste beoordelingsfout."

Verzoeker betoogt als volgt:

"4.1.1.

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

4.1.2.

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.3.

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l' Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement à l'attribution, notamment au Secrétaire d' Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l' égard de l' Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l' arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement ni n'ont vocation à s' appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets; »

4.1.4.

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.5.

Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 1 van de wet van 15 december 1980, art. 1 van het KB van 8 oktober 1981 en art. 15 van het KB van 8 januari 2012 en een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat de staatssecretaris voor asiel en migratie, maatschappelijke integratie en armoedebestrijding niet bevoegd was om de thans bestreden beslissing te nemen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing ondertekend is door Patrick Vanden Brande, attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Overeenkomstig artikel 6, §1, van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zijn de attachés van de Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigd om beslissingen te nemen in toepassing van art. 75, §2 van het KB van 8 oktober 1981.

Er kan tevens verwezen worden naar onderstaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die mutatis mutandis toepasbaar is in onderhavig geval:

"De bestreden beslissing werd genomen door attaché V.T. en, gezien artikel 13, § 1 van ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is een attaché bevoegd om een beslissing te nemen in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden of dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegd ambtenaar" (RVV nr. 81.102 d.d. 14 mei 2012) .

Derhalve is de bestreden beslissing wel degelijk genomen door de wettelijk bevoegde persoon.

Verwerende partij merkt op dat het feit dat art. 15 van het KB van 8 januari 2012 de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken toewijst aan de staatssecretaris voor asiel en migratie, maatschappelijke integratie en armoedebestrijding, los staat van de bestreden beslissing en niets wijzigt aan de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen door de wettelijk bevoegde ambtenaar.

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. Artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;"

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers."

2.4. De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cfr. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.5. Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

2.6. In het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 van de Raad van State werd in hoofdorde geoordeeld dat de betrokken vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, omdat de betrokken artikels *“ne s'appliquent nullement ni n'ont la vocation à s'appliquer à la requéranté”*. Verzoeker interpreteert vervolgens de – overtollige – overweging in dit arrest *“que la compétence de ‘tutelle’ ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers”* als dat de Raad van State zou geponeerd hebben dat als een minister/staatssecretaris de voogdij heeft over bepaalde diensten, dit niet wil zeggen dat hij/zij bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft, maar dit kan als dusdanig niet afgeleid worden uit het arrest. Deze overweging dient namelijk in lijn gelezen te worden met wat er in hoofdorde staat in het arrest, en duidt er derhalve op dat algemene bepalingen tot regeling van bevoegdheden van een minister en een staatssecretaris geen uitstaans hebben met individuele beslissingen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5

en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

2.7. Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1,2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1,1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat.

2.8. In casu werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, meer bepaald door P.V.B., attaché. Dit vindt zijn grondslag in artikel 52/3, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.9. Er blijkt derhalve concluderend niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskenning van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vreemdelingenbesluit of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. Verzoeker beroept zich in zijn tweede middel op :

“Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting ;

Schending van art. 8 E.V.R.M.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“4.2.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Er kan waargenomen worden dat de verzoeker reeds in België is sinds 2006.

Hij is volledig geïntegreerd.

Hij spreekt de Nederlandse taal en heeft in België duurzame banden opgebouwd.

De houding van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook kennelijk onredelijk door de verzoeker naar aanleiding van een beslissing in zijn asielprocedure het bevel te geven het grondgebied te verlaten en geen rekening te houden met buitengewone omstandigheden .

Inderdaad, uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel.

Heel

motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, i.e., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het teaan alle redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VAN DE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet in de bestreden beslissing geen beoordeling van het principe van de redelijke termijn.

De verzoeker is in België reeds sinds 2006 en heeft hier duurzame banden opgebouwd.

De verzoeker kan eveneens beschikken over tewerkstelling en een ruime kennissenkring.

Verder spreekt hij de taal.

Het spreekt voor zich dat rekening dient gehouden te worden met het respect voor het prive-leven van de verzoeker vervat in art 8 E.V.R.M.

Dit impliceert dat de overheid zich niet op disproportionele wijze mag mengen in het prive-leven van de verzoeker.

Inderdaad, slechts omwille van zeer strikte redenen mag de overheid beperkingen aanbrengen op het uitoefenen van het recht op dit priv6-leven.

Bovendien dient waargenomen te worden dat de verzoeker wordt verzocht het grondgebied te verlaten maar de verzoeker heeft enkel de mogelijkheid om zich naar Afghanistan te begeven.

Het spreekt voor zich dat de verzoeker niet naar Afghanistan terugkan wegens de onveiligheid die er thans heerst.

Ook in Kaboel is de situatie dermate onveilig dat het onredelijk zou zijn de verzoeker uit te wijzen naar dit land en die regio

4.2.3.

De bestreden beslissing is derhalve onredelijk, onwettig en niet materieel draagkrachtig gemotiveerd.

De voormelde schendingen volstaan ruimschoots om de vernietiging te rechtvaardigen.

V. EINDBESLUIT

De verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing van uitwijzing zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 13 quinquies - genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie op datum van 22/05/2012 en betekend via aangetekende zending op datum van 22/05/2012, te vernietigen."

2.11. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en art. 8 EVRM.

Verzoeker betoogt volledig geïntegreerd te zijn, een kenniskring te hebben uitgebouwd en over een tewerkstelling te kunnen beschikken. Het zou kennelijk onredelijk zijn hem terug te sturen naar Kaboel waar het dermate onveilig is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De thans bestreden beslissingen geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze genomen zijn. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat aan verzoekende een bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten, aangezien zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum en de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hen werden geweigerd. Deze uiteenzetting verschaft verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Verzoekers zesde asielaanvraag d.d. 30 december 2010 werd door de asielinstanties negatief afgesloten. Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verleent dezelfde bescherming als artikel 3 van het EVRM. Aangezien verzoekers asielaanvraag werd onderzocht door het CGVS, werd een mogelijke schending naar artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep genomen. Hierbij merkt verwerende partij op dat artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15, b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T.Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307).

De bestreden beslissing werd aldus niet genomen zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reeel risico op een schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt daarenboven in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat hij riskeert blootgesteld te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, daar hij naast zijn loutere bewering geen concrete elementen aanbrengt die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn en die zijn hypothetische bewering zou kunnen staven. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers voorgehouden humanitaire elementen (integratie,...) werden bovendien onderzocht in de beslissing d.d. 4 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard.

In de gegeven omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een schending van de materiele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve ook niet. In zoverre verzoekende partij een schending van art. 8 EVRM voorhoudt, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door art. 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Het tweede middel is ongegrond."

2.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de motivering van de bestreden beslissing onredelijk, onwettig en niet materieel draagkrachtig gemotiveerd is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.13. Waar verzoeker betoogt dat hij reeds in België is sinds 2006, volledig geïntegreerd is, de Nederlandse taal spreekt, in België duurzame banden heeft opgebouwd en het aldus kennelijk onredelijk is hem een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en aldus geen rekening te houden met buiten-

gewone omstandigheden, merkt de Raad op dat verzoeker blijkens het administratief dossier een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waarin dergelijke argumenten aan bod kwamen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 4 mei 2012 deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard heeft. De Raad ziet niet in waarop verzoekers verwachting gebaseerd is dat de verwerende partij opnieuw rekening houdt met of motiveert aangaande argumenten die reeds aan bod zijn gekomen in een beslissing van 4 mei 2012. Alleszins kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris na de afwijzing van de zesde asielaanvraag en na het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van de vaststelling dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, vaststelling die verzoeker niet betwist.

2.14. Waar verzoeker in zijn betoog opwerpt dat rekening dient te worden gehouden met het respect voor het privéleven zoals vervat in artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoeker op geen enkele manier aantoont dat hij een privéleven op Belgisch grondgebied onderhoudt dat de door het verdragsartikel voorziene bescherming verdient. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevat elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers belangen die in se bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar hij tevergeefs zes asielaanvragen heeft ingediend en op illegale wijze verblijft en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering. Verzoeker beperkt zich tot een aantal blote beweringen inzake de disproportionaliteit van de bestreden beslissing, maar blijft in gebreke deze in concreto en in specie aan te tonen.

2.15. Waar verzoeker ten slotte nog betoogt dat het onredelijk is dat hij zich naar Afghanistan zou moeten begeven, hetgeen niet kan wegens de onveiligheid die er thans heerst en ook de situatie in Kaboel dermate onveilig is, dient de Raad op te merken dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad verzoekers Afghaanse afkomst niet betwisten, doch op een zeer uitgebreide wijze tot de conclusie kwamen dat verzoeker noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de situatie in Afghanistan in het algemeen en in het bijzonder in Kaboel in ogenschouw werden genomen (cf. punt 1.16). Verzoeker kan de door deze instanties gedane afwegingen niet ombuigen door simpelweg te poneren dat het onredelijk is om hem uit te wijzen naar Afghanistan en de regio Kaboel in het bijzonder. Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat niets erop wijst dat de bestreden beslissing op een gedwongen wijze wordt uitgevoerd door de verwerende partij. De bestreden beslissing strekt er op zich ook niet toe verzoeker te verplichten terug te keren naar Afghanistan en de regio Kaboel in het bijzonder.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA